

jeg ikke, idet jeg har talt om disse almindelige Bestemmelser, har erklæret mig for at være en Fjende eller Modstander — tværtimod er jeg i mange Punkter en Ven af det — jeg siger, jeg kan ved dette Lovudkast kun see, at det alene er de Menige og Undercorporalerne, som man har meent at kunne spare paa, eller som man i alt Fald ikke anvender Reglen paa. Jeg udtalte det Ønske, at Lovudkastet maatte have været ledsaget af en finantstiel Opjærelse, men den høitærede Krigsminister siger, at det vil være et aldeles uoverkommeligt og overflødigt Arbejde at give en saadan finantstiel Udfigt, men dog indrommer han i samme Dieblit, at naar Udvalget begjærer det, er det hverken uoverkommeligt eller overflødigt. Det kunde aldrig falde mig ind at ønske, at Krigsbestyrelsen skulde fremme et saadant Arbejde for min eller for noget enkelt Medlemis Skyld, men jeg meente, at Thinget kunde ønske at have en saadan Oversigt, ikke fordi et enkelt Medlem i et Udvalg ønskede at komme tilbunds i Sagen, men fordi det var ønskeligt for Thingets samtlige Medlemmer ved den første Betragtning af Sagen at have alle de Momenter liggende for sig, hvorefter de kunne bedømme den.

Krigsministeren: Jeg tror, det ærede Medlem, som nys satte sig, har værgt sig mod mine Uttringer med mere Kraft end nødvendigt. Vi ere, tror jeg, som sædvanligt mere enige, end det har Udseende af, og det, som er mellem os, er efter min Mening væsentlig begrundet paa Misforstaelse. Saadanne Misforstaelser ere ikke saa forunderlige, naar man seer hen til, at det ærede Medlem bruger andre Udtryk end dem, som findes i Loven. Det ærede Medlem har hele Tiden talt om fuld Forpleining, men Saadant findes slet ikke i Loven; der findes kun Middagspittsning og fuld Kost. Det ærede Medlem talte om Krigsfod, medens der i Loven kun tales om Feltfod. Der kan let komme Misforstaelse, naar man, saaledes som det ærede Medlem, gaaer udenfor de Udtryk, hvortil der knytter sig ganske bestemte Begreber. Jeg er overbevist om, at naar vi komme til at forhandle denne Sag nærmere, vil der vise sig

langt mere Enighed mellem det ærede Medlem og mig, end det for Dieblittet har Udseende af. Jeg skal derfor ikke trætte det ærede Thing med yderligere at inødegaae det ærede Medlem, hvis varme Interesse for Hæren jeg har havt megen Leilighed til at erkjende; men naar det ærede Medlem yttrede Tvivl om, at Fædrelandets Forsvarere vilde være velkomne overalt, hvor de komme hen i Krig, og at Folket paa Grund af de store Byrder, som tyngte paa det, skulde lade sig afholde fra at vise Landets Forsvarere Gæstfrihed, da tror jeg, at det ærede Medlem tager feil heri. Jeg er overbevist om, at Byrderne skulde blive overordentlig tunge, naar Gæstfriheden mod vore Forsvarere skulde svæktes hos Folket; jeg tror derfor, at vi i saa Henseende ganske volig kunne see Fremtiden inøde.

Berg: Maa jeg bede om Ordet for en kort personlig Bemærkning.

Formanden: Det ærede Medlem har Ordet for en kort personlig Bemærkning.

Berg: Jeg har aldrig udtalt det, som den høitærede Minister lagde ind i mine Ord. Jeg har aldrig meent eller sagt, at Befolkningen nogensinde vilde undlade at vise Gæstfrihed mod Landets Krigere, men jeg har sagt, at det ikke gik an her ved Behandlingen af en Lønningslov at sætte denne Gæstfrihed i Stat. Vi maae give dem den Løn, som de bør have, og saa kunne de endda have Brug for Gæstfriheden, naar Krigen kommer; det er min Mening.

H. Sage: Det ærede Medlem for Sorø (Müllén) og tildeels det ærede Medlem, som talte sidst (Berg), have anført, hvad jeg anseer for fornødent ved første Behandling, og Meget deraf, navnlig af det, som det ærede Medlem for Sorø bemærkede, kan jeg fremdeles underkribe. Jeg skulde altsaa ikke have tilladt mig at begjære Ordet, naar der ikke var faldet en Uttring fra den høitærede Minister, til hvilken jeg dog maa føie en Bemærkning. Den ærede Minister sagde, at